

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 4 iunie 2013
În Cauza Hanu împotriva României
(Cererea nr. 10890/04)
Strasbourg
definitivă la 4 septembrie 2013

Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Hanu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție, și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la 14 mai 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 10890/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Marius Hanu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 6 ianuarie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).
2. Reclamantul a fost reprezentat de doamna A. Hanu, avocat în Constanța. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agenții guvernamentali, domnul Răzvan-Horațiu Radu și doamna Irina Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.
3. Reclamantul a susținut, în special, că procesul penal împotriva sa nu fusese echitabil deoarece instanțele de apel naționale nu au examinat probele în mod nemijlocit și au ajuns la decizii complet diferite în baza aceluiași probe.
4. La 20 octombrie 2010, cererea a fost comunicată Guvernului. S-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună (art. 29 § 1 din Convenție).
5. Având în vedere că domnul Corneliu Bîrsan, judecătorul ales să reprezinte România, s-a abținut de la judecarea cauzei (art. 28 din Regulamentul Curții), președintele Camerei a desemnat-o pe doamna Kristina Pardalos în calitate de judecător *ad hoc* (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul s-a născut în 1973 și locuiește în Constanța.
7. La 22 martie 2000, s-a început urmărirea penală față de reclamant, de profesie executor judecătoresc. Acesta era învinuit de luare de mită, abuz în serviciu și fals, în baza unor plângeri penale depuse de M.M. și G.A. (denumiți în continuare „petenții”), două persoane pe care le asistase în calitatea sa de executor judecătoresc în cadrul procedurii de executare. M.M. a susținut că

reclamantul îi ceruse bani în schimbul intervenției lui pe lângă un judecător în vederea investiției cu formulă executorie a unui titlu de proprietate; G.A. a declarat că reclamantul îi ceruse o sumă de bani în schimbul ajutorului său în vederea investiției cu formulă executorie a unei hotărâri judecătorești.

8. La 22 martie 2000, s-a organizat o acțiune de prindere în flagrant a reclamantului. Poliția i-a dat lui M.M. un reportofon și bani marcați cu substanță fluorescentă. M.M. și vărul său s-au întâlnit cu reclamantul într-un bar. Potrivit procesului-verbal de prindere în flagrant, M.M. dorise să îi înmâneze reclamantului banii, însă acesta îi făcuse semn să îi pună în servieta lui. Vărul acesteia nu era prezent în acel moment. După ce plicul cu bani a fost pus în servieta reclamantului, a venit poliția. Procesul-verbal de prindere în flagrant menționa că nu s-au găsit urme de substanță fluorescentă pe mâinile reclamantului, dar că banii fuseseră găsiți în servieta.

9. Reclamantul a fost ținut în arest preventiv în perioada 30 noiembrie 2001 - 27 decembrie 2001, când a fost pus în libertate în baza unei hotărâri judecătorești prin care s-a respins cererea procurorului pentru menținerea lui în arest.

10. La 3 decembrie 2001, procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Constanța („curtea de apel”) a emis un rechizitoriu de trimitere în judecată împotriva reclamantului pentru luare de mită și abuz în serviciu. Acuzațiile aduse acestuia se bazau pe declarațiile petenților și ale martorilor, precum și pe procesul-verbal de prindere în flagrant.

11. La 24 septembrie 2002, Tribunalul Constanța a dispus achitarea reclamantului de sub toate învinuirile după audierea martorilor, a petenților și a reclamantului.

12. Deliberând, instanța a reținut că singura probă incriminatoare disponibilă o constituiau declarațiile petenților și ale martorilor, dintre care unii erau rude ale petenților și puteau declara numai ceea ce le spusese petenții. Mai mult, niciunul dintre martori nu a fost de față în momentul în care banii fuseseră înmânați reclamantului. În al doilea rând, instanța a reținut că în niciuna dintre declarațiile care i-au fost prezentate nu se menționa ceva despre reportofonul folosit în cadrul flagrantului organizat de poliție. În consecință, instanța a hotărât că niciuna dintre probe nu era o dovadă concludentă a vinovăției reclamantului.

13. Procurorul a atacat hotărârea. În ședința curții de apel din 10 ianuarie 2003, procurorul a solicitat condamnarea reclamantului, iar avocatul reclamantului a solicitat respingerea apelului. Reclamantul nu a depus mărturie în fața instanței, dar i s-a acordat ultimul cuvânt în fața instanței la terminarea ședinței și s-a declarat nevinovat. Nu au fost audiați martori și nu au fost prezentate probe suplimentare în acest stadiu al procedurii. Nici reclamantul, nici avocatul său nu au depus observații scrise.

14. Prin hotărârea din 23 ianuarie 2003, curtea de apel a casat hotărârea de achitare și l-a declarat pe reclamant vinovat de ambele învinuiri aduse, condamnându-l la trei ani de închisoare cu suspendare. Instanța a concluzionat că declarațiile martorilor constituiau dovada faptului că reclamantul săvârșise presupusele infracțiuni.

15. Reclamantul a introdus recurs susținând, *inter alia*, că instanța de apel nu audiase nemijlocit martorii în legătură cu declarațiile pe care și-a întemeiat sentința și nu a luat în considerare alte probe în apărarea sa; faptul că acuzarea reținuse de la dosar reportofonul folosit în acțiunea de prindere în flagrant, cu toate că reclamantul solicitase examinarea lui de către instanțe, iar procurorul însuși autorizase înregistrarea; și faptul că niciuna dintre probele prezentate nu dovedea în mod concludent că el săvârșise pretinsele infracțiuni.

16. La 27 iunie 2003, a avut loc o ședință în fața Curții Supreme de Justiție („Curtea Supremă”). Reclamantul nu a participat la ședință, dar avocatul său a fost prezent. Nu au fost audiați martori și nu au fost prezentate probe noi în timpul ședinței. La aceeași dată, instanța a închis procedura și a stabilit data pronunțării deciziei sale definitive.

17. În cadrul următoarei ședințe, din 4 iulie 2003, Curtea Supremă a pronunțat o hotărâre definitivă de respingere a recursului introdus de reclamant. Curtea Supremă a concluzionat că instanța de apel a apreciat corect probele și că argumentele reclamantului nu se coroborau cu nicio altă probă prezentată. Instanța supremă a subliniat că, pe lângă declarațiile petenților, curtea de apel s-a bazat și pe declarațiile martorilor care știau că G.A. încercase să facă rost de bani ca să-l plătească pe reclamant. De asemenea, instanța a considerat irelevant faptul că pe mâinile reclamantului nu fuseseră găsite urme de substanță fluorescentă, având în vedere că solicitase ca banii să fie puși în servieta sa. Nu s-a făcut referire la argumentele reclamantului despre reportofon sau la faptul că instanța de apel nu a procedat la audierea nemijlocită a petenților și martorilor.

II. Dreptul intern relevant

18. Dispozițiile relevante din Codul român de procedură penală (C. proc. pen.) cu privire la competența instanțelor de apel, în vigoare la vremea faptelor, erau redactate după cum urmează:

Art. 378

„(1) Instanța, judecând apelul, verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi, prezentate la instanța de apel.

(2) În vederea soluționării apelului, instanța poate da o nouă apreciere probelor din dosarul cauzei și poate administra orice noi probe pe care le consideră necesare.[...]”

Art. 379

„Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții:

...

2. admite apelul și:

a) desființează sentința primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre și procedează potrivit art. 345 și următoarele privind judecata în fond; [...]”

19. Dispozițiile relevante din Codul de procedură penală referitoare la competența instanțelor care judecă recursul, astfel cum erau în vigoare la momentul faptelor, precum și modificările introduse în septembrie 2006, sunt prezentate în cauza *Găitânaru împotriva României* (nr. 26082/05, pct. 17-18, 26 iunie 2012). În special, art. 385¹⁵ C. proc. pen., în vigoare la momentul faptelor, prevedea că, în cazul în care Curtea Supremă de Justiție admite recursul, când este necesară administrarea de probe, aceasta dispune rejudecarea cauzei de către instanța care a judecat cauza sau de către o altă instanță echivalentă.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

20. Reclamantul s-a plâns că procesul penal îndreptat împotriva sa nu a fost echitabil deoarece instanțele interne nu au examinat probele în mod nemijlocit și au ajuns la soluții complet diferite în baza aceluiași probe. Acesta a invocat art. 6 § 1 din Convenție, care, în măsura relevantă, prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

A. Cu privire la admisibilitate

21. Guvernul a ridicat o excepție de nerespectare a termenului de șase luni. Acesta susținea că reclamantul nu s-a plâns de caracterul inequitabil al procesului penal îndreptat împotriva sa în scrisoarea inițială adresată Curții și că prima dată când a menționat acest aspect al plângerii sale a fost în scrisoarea sa adresată Curții în data de 24 februarie 2010.

22. Reclamantul a contestat acest argument. Acesta a făcut trimitere la scrisoarea sa inițială și la formularul de cerere, susținând că s-a plâns în mod repetat că procesul său nu fusese echitabil pe motiv că instanțele interne nu evaluaseră niciuna dintre probele în apărarea sa.

23. Curtea reiterează că are competența de a realiza o încadrare juridică a faptelor unei cauze și că nu este legată de încadrarea făcută de reclamant sau de guvern (a se vedea *Guerra și alții împotriva Italiei*, 19 februarie 1998, pct. 44, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-I). De asemenea, un capăt de cerere se caracterizează prin faptele invocate și nu doar prin motivele legale sau argumentele susținute (a se vedea *Powell și Rayner împotriva Regatului Unit*, 21 februarie 1990, pct. 29, seria A nr. 172).

24. Revenind la faptele prezentei cauze, Curtea reține că într-unul dintre capetele de cerere din formularul de cerere reclamantul a invocat art. 6 § 1 susținând că procesul îndreptat împotriva sa avusese un caracter inequitabil și o durată nejustificat de mare. În alt capăt de cerere, acesta a indicat natura exactă a plângerii sale solicitând, *inter alia*, ca procesul îndreptat împotriva sa să fie declarat inequitabil pe motiv că toate probele în apărarea sa au fost ignorate și că instanțele interne au pronunțat soluții diferite în baza aceluiași probe. Prin urmare, Curtea are convingerea că reclamantul a indicat acest capăt de cerere în fond în formularul său de cerere.

25. Rezultă că excepția Guvernului trebuie respinsă.

26. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. În continuare, constată că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

27. Reclamantul a argumentat că procesul penal îndreptat împotriva sa nu a respectat cerințele unui proces echitabil. Făcând trimitere la cauzele *Constantinescu împotriva României* (nr. 28871/95, CEDO 2000-VIII) și *Dănilă împotriva României* (nr. 53897/00, 8 martie 2007), acesta s-a plâns că instanța de apel nu a procedat la audierea sa și a martorilor, precum și că a fost condamnat în baza aceluiași probe care au condus la achitarea sa în primă instanță. Acesta a argumentat că, în calitate de instanță de ultim grad de jurisdicție, Curtea Supremă ar fi trebuit să examineze cauza cu mai multă atenție și să dispună reaudierea reclamantului și a martorilor.

28. De asemenea, invocând principiul rolului activ al instanței, reclamantul a susținut că instanțele erau obligate să examineze toate probele necesare în cauză, chiar dacă părțile nu au solicitat expres examinarea unei anumite probe. În concluzie, acesta a susținut că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil.

29. Guvernul a argumentat că prezenta cauză diferă de cauza *Constantinescu* (citată anterior, pct. 55) în sensul că reclamantul a beneficiat de o audiere corespunzătoare în fața Tribunalului Constanța, în calitate de instanță de prim grad de jurisdicție, și că transcrierea mărturiei sale a fost depusă la dosar. Reclamantul nu a solicitat curții de apel ascultarea nemijlocită a martorilor. În plus, întrucât Curtea Supremă s-a pronunțat cu privire la recursul reclamantului, competența acesteia era limitată la aspecte de drept și nu ar fi putut examina faptele cauzei.

30. De asemenea, Guvernul a insistat asupra faptului că nici reclamantul, nici avocatul său, nu au solicitat expres examinarea altor probe și mărturii de către instanțele de apel. În acest sens, Guvernul a subliniat că, în ceea ce îl privește pe reclamant, dosarul cauzei nu a evidențiat circumstanțe speciale care să necesite examinarea *ex officio* a unor probe suplimentare. În concluzie, Guvernul a argumentat că în prezenta cauză nu a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

2. Motivarea Curții

31. Curtea reiterează că modul în care se aplică art. 6 în cazul procedurilor înaintea curților de apel depinde de trăsăturile specifice procedurii respective; trebuie luate în considerare toate acțiunile din ordinea juridică internă și rolul curții de apel implicate.

32. Curtea a reținut că atunci când o instanță de apel este sesizată cu examinarea unei cauze în fapt și în drept și cu realizarea unei evaluări complete a chestiunii vinovăției sau nevinovăției reclamantului, aceasta nu poate, ca un aspect ce ține de dreptul la un proces echitabil, să soluționeze în mod corespunzător aceste probleme fără o evaluare nemijlocită a mărturiei depuse personal de către un acuzat care susține că nu a comis fapta care constituie pretinsa infracțiune (a se vedea *Ekbatani împotriva Suediei*, 26 mai 1988, pct. 32, seria A nr. 134; *Constantinescu*, citată anterior, pct. 55; și *Lacadena Calero împotriva Spaniei*, nr. 23002/07, pct. 36, 22 noiembrie 2011).

33. Art. 6 din Convenție nu prevede norme cu privire la admisibilitatea probelor sau la modul în care acestea ar trebui apreciate, care sunt așadar în principal aspecte ce trebuie reglementate de legislația națională și de instanțele naționale; sarcina Curții este de a examina caracterul echitabil al procedurii interne, în ansamblu, inclusiv modul de apreciere a probelor [*García Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30544/96, pct. 28, CEDO 1999-I]. De asemenea, deși de regulă este sarcina instanțelor naționale să decidă dacă este necesară sau indicată citarea unui martor, unele circumstanțe excepționale pot determina Curtea să concluzioneze că neaudierea unei persoane ca martor este incompatibilă cu art. 6 (*Bricmont împotriva Belgiei*, 7 iulie 1989, pct. 89, seria A nr. 158).

34. Revenind la prezenta cauză, Curtea constată că nu se contestă că reclamantul a fost mai întâi achitat de tribunal, apoi a fost condamnat de curtea de apel și de Curtea Supremă, cu toate că niciuna dintre aceste instanțe nu a procedat la audierea nemijlocită a reclamantului sau a altor persoane. Deși curtea de apel i-a acordat ultimul cuvânt reclamantului la terminarea ședinței, ar trebui reținut faptul că, anterior, Curtea a constatat deja că recurgerea la această posibilitate nu este suficientă în sensul art. 6 din Convenție (*Constantinescu*, citată anterior, pct. 58). În consecință, pentru a stabili dacă a fost încălcat art. 6, trebuie să se examineze rolul celor două grade de jurisdicție și natura problemelor pe care acestea le aveau de judecat (a se vedea *Popa și Tănăsescu împotriva României*, nr. 19946/04, pct. 47, 10 aprilie 2012).

35. În primul rând, Curtea reține că dispozițiile Codului de procedură penală în vigoare la vremea respectivă nu impuneau instanței de apel să se pronunțe pe fondul cauzei, dar că avea totuși această posibilitate (a se vedea *supra*, pct. 18). În prezenta cauză, curtea de apel s-a folosit de această

posibilitate și, bazându-se exclusiv pe declarațiile date de reclamant și martori în fața tribunalului, a desființat hotărârea de achitare a reclamantului. Aspectele examinate de curtea de apel pentru a stabili dacă reclamantul era vinovat țineau de situația de fapt, care ar fi justificat o nouă examinare a probelor, mai ales că a fost prima instanță care l-a condamnat.

36. În al doilea rând, procedura în vigoare la vremea respectivă permitea Curții Supreme să pronunțe o nouă hotărâre pe fond chiar și în cadrul examinării unui recurs. În cauza *Popa și Tănăsescu* (citată anterior, pct. 48) și cauza *Găitănanu* (citată anterior, pct. 30), Curtea a avut deja posibilitatea să examineze întinderea competențelor Curții Supreme și a constatat că procedurile desfășurate în fața acestei instanțe au fost proceduri complete guvernate de aceleași norme ca un proces pe fond, instanța având de examinat atât faptele cauzei, cât și problemele de drept. Curtea Supremă putea decide fie să mențină achitarea reclamantului, fie să îl condamne după o evaluare minuțioasă a chestiunii vinovăției sau nevinovăției lui. Dacă necesitatea audierii nemijlocite ar fi determinată de circumstanțele cauzei, Curtea Supremă ar putea retrimite cauza la o instanță de grad inferior, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală în vigoare la vremea respectivă (a se vedea *supra*, pct. 19).

37. În prezenta cauză, Curtea Supremă nu s-a folosit de aceste posibilități, ci a judecat cauza în baza declarațiilor date în fața procurorului și tribunalului. Mai mult, aspectele examinate de Curtea Supremă pentru a-l declara pe reclamant vinovat țineau de situația de fapt: Curtea Supremă trebuia să stabilească dacă reclamantul a cerut bani petenților ca să-i ajute în procedurile de executare (a se vedea *supra*, pct. 17). Contrar argumentelor Guvernului (a se vedea *supra*, pct. 29), Curtea reține că instanța supremă a dat propria sa interpretare situației de fapt din prezenta cauză. Decizia acesteia nu era așadar limitată la aspecte de drept.

38. Mai mult, referitor la argumentul Guvernului conform căruia nici reclamantul, nici avocatul său nu au solicitat expres instanțelor interne audierea sa ori a martorilor, Curtea reține că recursul reclamantului era întemeiat pe omisiunea instanței de apel de a audia martorii nemijlocit și pe refuzul procurorului de a admite la dosarul cauzei reportofonul folosit în acțiunea de prindere în flagrant (a se vedea *supra*, pct. 15). Curtea opinează că reclamantul a furnizat instanțelor interne informații suficiente pentru a justifica o nouă examinare a probelor, mai ales că fusese achitat de către tribunal. În orice caz, Curtea reamintește că instanțele naționale sunt obligate să ia măsuri pozitive în acest scop, chiar dacă reclamantul nu a solicitat așa ceva (a se vedea *Dănilă împotriva României*, nr. 53897/00, pct. 41, 8 martie 2007; și *Găitănanu*, citată anterior, pct. 34).

39. Prin urmare, se pare că, atunci când l-au condamnat pe reclamant, curtea de apel și Curtea Supremă nu s-au bazat pe nicio probă nouă. În schimb, acestea și-au bazat deciziile pe declarațiile date de reclamant și martori în fața procurorului și tribunalului. Totuși, aceasta din urmă, după ce l-a audiat pe reclamant personal, a hotărât că niciuna dintre probe nu dovedea în mod concludent vinovăția reclamantului și l-a achitat (a se vedea *supra*, pct. 12). Chiar dacă instanțele de apel ar fi putut, în principiu, să dea o proprie interpretare probelor care le-au fost prezentate, în prezenta cauză reclamantul a fost declarat vinovat în baza unor mărturii pe care tribunalul le considerase insuficiente și care justificaseră achitarea sa.

40. În aceste împrejurări, faptul că curtea de apel nu a audiat martorii personal și faptul că Curtea Supremă nu a remediat situația retrimițând dosarul cauzei la curtea de apel pentru o nouă examinare a mărturiilor au afectat considerabil dreptul la apărare al reclamantului (*Destrehem împotriva Franței*, nr. 56651/00, pct. 45, 18 mai 2004; și *Găitănanu*, citată anterior, pct. 32). Curtea reamintește că jurisprudența sa subliniază faptul că una dintre cerințele procesului echitabil este posibilitatea pe care o are inculpatul de a fi confruntat cu martorii în fața instanței care în cele din urmă se pronunță asupra cauzei, deoarece observațiile făcute de instanță cu privire la comportamentul și credibilitatea unui martor pot avea consecințe importante pentru inculpat [a se vedea *P.K. împotriva Finlandei* (dec.), nr. 37442/97, 9 iulie 2002; *mutatis mutandis*, *Pitkänen împotriva Finlandei*, nr. 30508/96, pct. 62-65, 9 martie 2004; și *Milan împotriva Italiei* (dec.), nr. 32219/02, 4 decembrie 2003].

41. Considerentele precedente sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că, în speță, instanțele interne nu au respectat cerințele unui proces echitabil în cazul reclamantului.

42. Întrucât acea cerință nu a fost îndeplinită, Curtea consideră că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte pretinse încălcări ale Convenției

43. În ultimul rând, reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 5 din Convenție, că a fost arestat contrar legii în data de 30 noiembrie 2001 și menținut în arest preventiv până la data de 27 decembrie 2001. De asemenea, în temeiul art. 6 § 1 din Convenție, reclamantul a susținut că procesul îndreptat împotriva sa a avut o durată nejustificat de mare.

44. Totuși, în lumina tuturor elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea constată că acestea nu indică nicio aparentă

încălcarea a drepturilor și a libertăților prevăzute în Convenție sau în protocoalele la aceasta. **Rezultă că aceste capete de cerere sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și art. 35 § 4 din Convenție.**

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

45. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

46. Reclamantul a solicitat 150 000 euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul material și 100 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral. În ceea ce privește cererea de despăgubire pentru prejudiciul material, reclamantul a afirmat că din cauza condamnării sale penale a pierdut un loc de muncă foarte lucrativ și că, drept urmare a compromiterii reputației sale profesionale, putea obține numai locuri de muncă pe durată determinată și prost remunerate. În ceea ce privește cererea de despăgubire pentru prejudiciul moral, reclamantul a afirmat că suferea de depresie și probleme de sănătate, a avut probleme de familie și și-a pierdut orice încredere în ordinea juridică.

47. Guvernul a argumentat că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul material pretins și pretinsa încălcare a Convenției. Referitor la pretenția privind prejudiciul moral, Guvernul a solicitat Curții să declare că recunoașterea încălcării dreptului reclamantului la un proces echitabil reprezintă în sine o reparație echitabilă. În orice caz, Guvernul a afirmat că suma cerută de reclamant este speculativă, excesivă și nejustificată.

48. Curtea reține că, în prezenta cauză, acordarea unei reparații echitabile se poate baza doar pe faptul că reclamantul nu a beneficiat de garanțiile prevăzute la art. 6.

49. Prin urmare, pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41, Curtea îi acordă 3 000 EUR cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.

50. În plus, Curtea reiterează că, atunci când o persoană, precum în cazul de față, a fost condamnată în cadrul unei proceduri interne care nu a respectat cerințele unui proces echitabil, un nou proces sau redeschiderea procedurii interne, la cererea persoanei interesate, reprezintă o modalitate corespunzătoare de reparare a încălcării cauzate (a se vedea *Gençel împotriva Turciei*, nr. 53431/99, pct. 27, 23 octombrie 2003; și *Tahir Duran împotriva Turciei*, nr. 40997/98, pct. 23, 29 ianuarie 2004). În acest sens, Curtea reține că art. 408¹ C. proc. pen. prevede posibilitatea revizuirii hotărârii prin rejudecarea cauzei sau redeschiderea procedurii interne în cauzele în care Curtea a constatat, în cazul unui reclamant, o încălcare a unui drept prevăzut de Convenție (a se vedea *Mircea împotriva României*, nr. 41250/02, pct. 98, 29 martie 2007).

B. Cheltuieli de judecată

51. De asemenea, reclamantul a solicitat 180 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată în fața Curții. Acesta a prezentat copii după trei facturi emise de DHL România, una având data de 23 februarie 2010, iar celelalte data de 7 aprilie 2011.

52. Guvernul a recunoscut că unele dintre afirmațiile reclamantului au fost dovedite, dar a susținut că data uneia dintre facturi, se pare cea din 7 aprilie 2011, era scrisă ilizibil.

53. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. Ținând seama de documentele pe care le deține și de condițiile sus-menționate, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului suma de 180 EUR pentru procedura în fața Curții.

C. Dobânzi moratorii

54. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive,
în unanimitate,
CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe dreptul la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 § 1 din Convenție, și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;
3. hotărăște:
  - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
    - i) 3 000 EUR (trei mii de euro) pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
    - ii) 180 EUR (o sută optzeci de euro) pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de către reclamant;
  - b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 4 iunie 2013, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE,
Josep Casadevall

Grefier,
Santiago Quesada